

DEDICATIO.

Alamanni

mannorum appellatione comprehendi voluerunt. Cui rei originem dedisse videntur perpetua cum Francis bella, quorum proximas habuere vicinias, tum insuper alienationes Regum in eos, quos totiens subigere atque in ditionem suam redigere continuis illorum defectionibus adigebantur, ut apud Francos nullum nomen hostile Alamannico fieret celebrius, nullum frequentius. At vero Walafridus Alamannus, probus auctor in primis, & ceteri sanius sapientes, Alamanniam his finibus circumscribunt ac definiunt: quacumque regiones ab utroque Rheni latere Alpibus includuntur, ab ortu eius usque ad Rauracos, comprehensis ad Acromij dextram Alpigouia, & in Rheni defluxu continentibus terris, qua parte sese Brisgouia extendit ac finit: ad sinistram vero pleraque Heluetia & bona Burgundiae parte. Et haec est vera illa ac vetus Alamannia, à Francis post victoribus in provinciam redacta, in Ducatusque honorem constituta, cui fere ex Regum prosapia Principes praefecti. A quibus quidcum Episcopis & Abbatibus, Alamannia Principibus, ipsos annos DCC. gestum, aut inter se vel cum Imperatoribus hostibusue memorabile factitatum, hisce monumentis, quae nunc primum in dias litterarum oras producimus, ordine quidem proditum est, et si non eam, qua decuit, orationis honestate. Quam vero cur tantopere in huius generis scriptoribus non nemo velint refugere, equidem causam nullam esse video. Ab aliis rerum, ab aliis verborum doctrina quaeritur, ait non minus vere quam eleganter in Oratore suo Tullius. Proba est materia, si probi non item fabri. Atqui probi sunt à pietate, si minus à studio litterarum, ut mihi iuxta videtur, & elegantiorum hominum nullus negitat. Neque rerum adeo omnium imperitum quemquam reperiri existimo, qui non studeat melior ex his libris quam doctior euadere: mores bonos discere, quam phrasium elegantias vitia corrigere, quam litterarum apices.

Plautus
Trinum.

Atque utinam veteres mores, veteresque parsimoniae
Potius maiori honori essent, quam mores mali,
Nam nunc mores nihil faciunt, quod licet, nisi quod lubet.
Ambitio iam more sancta est, libera est à legibus.

Quos mores? inquirunt isti. Monasticos ne dicis? in quorum aestu scriptores isti totum incedunt, qui ne viam quidem facere possunt ad prudentiam iturus?

Pacuius
in Chry-
sid

* Corni-
fic ad He-
reni.

* Cic. de
Inuent. &
in offic.

Dii monerint meliora atque amentiam auerruncassint.

Si prudentia est calliditas, quae ratione quadam potest delectum habere bonorum & malorum, ex scientia quorum ipsa constat, & quam considerata sequitur actio, eius exempla si sequi student, ab his scriptoribus sument. At Abbates & Episcopi fuerunt? Quid ergo? Fugit ne in omni quondam actione atque amministrazione Imperii Romani praecipue floruisse Episcopos & Abbates eiusdem Imperii Principes? Hi domi militiaeque primi in consiliis, hi bella gerebant, hi Imperatorum castra secuti, hi Duces, hi signiferi, hi à lateribus Regum, in Palatiis summi, & ut multa paucis verba vno se obnuntiem, Imperatorum tapanta. In hac parte haec sunt: videamus nunc quid porro utilitatis afferant in suo cuique statu. Habemus exempla valde illustria hominum perditorum, qui Ecclesias saepe malis labefactare moribus conati sunt, & quo pacto illis